

ROLA UŻYTKOWNIKÓW W PROCESIE INWESTYCYJNYM

Aleksandra Gołdys

Ewa Rudnicka

**Biuro Innowacji
w Przestrzeni
Akademickiej**

Podstawowe etapy pracy

Kamieniami milowymi naszej pracy z użytkownikami są dokumenty, które opracowują architekci.

Skład ZU i sposób pracy

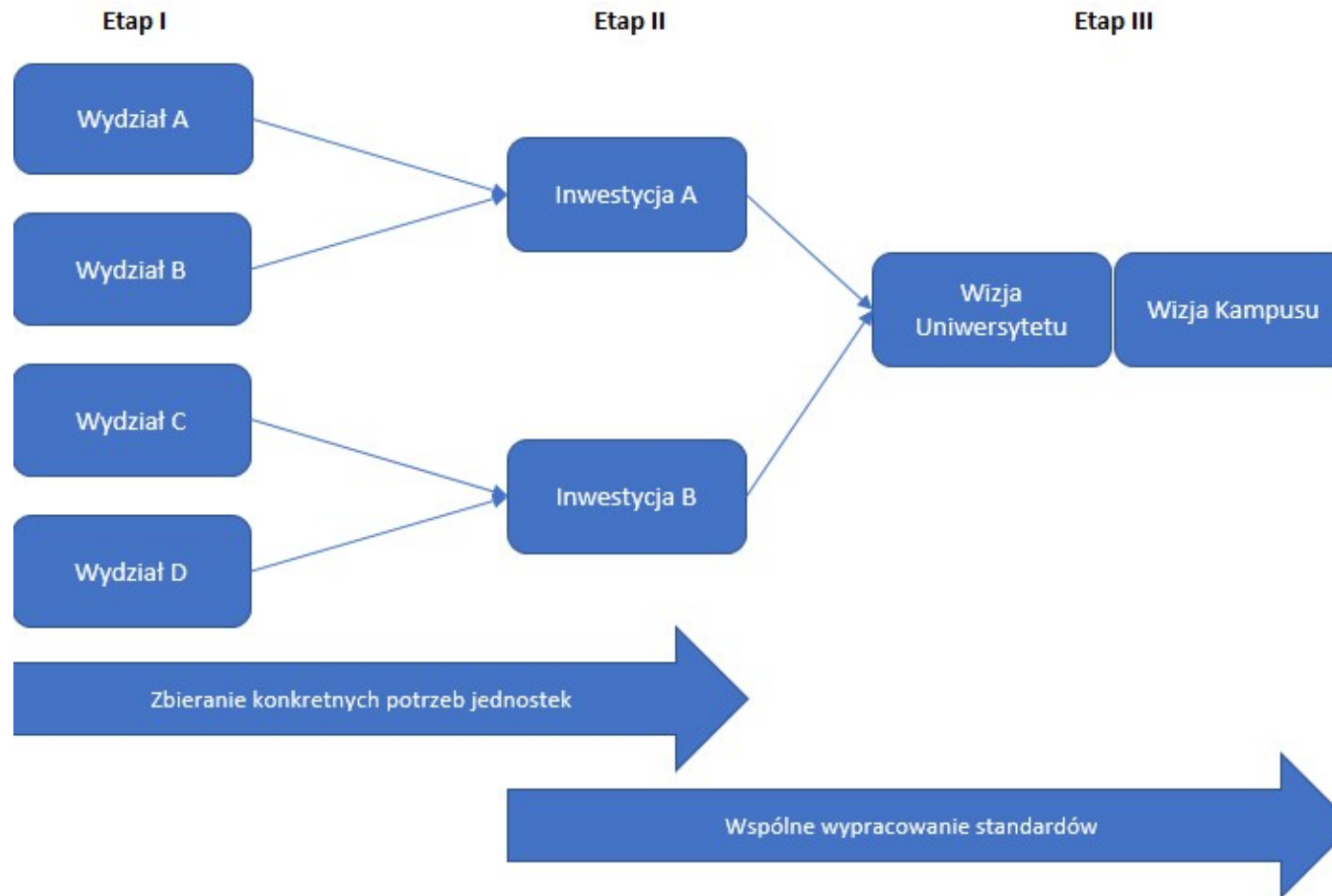
Okolo 20 osób –
wszystkie grupy
użytkowników mają
swoich przedstawicieli

Pracujemy z chętnymi
– choć korzystamy ze
wsparcia władz przy
ich wyborze

Musimy zakładać
pojawienie się
nowych osób (czas
pracy ZU jest długi)

*prace konsultacyjne
przed powołaniem ZU

Schemat konsultacji

Natężenie prac

Użytkownicy powinni być włączani jak najwcześniej i angażowani szczególnie intensywnie na początku procesu.

Zaangażowanie ZU jest mniejsze w raz z postępem prac nad inwestycją

ZU nie decyduje, ale konsultuje i współtworzy kluczowe dokumenty

Na każdym etapie prac zdarzają się – trudne do zaplanowania momenty, w których opinia ZU jest potrzebna

Jak pracujemy?

Spotkanie **warsztatowe** – poza hierarchią
(duże zaangażowanie administracji, najstarsze
studentów)

Akumulacja wiedzy – notatki ze spotkań jako
zapis procesu i podstawowy materiał
(dostępne, uzgadniane – **wspólna wiedza**)

Wyposażamy w dane – bez tego uczestnicy
osuwają się w myślenie partykularne,
życzeniowe. **Deliberacja w „działaniu”**.

Wyjątkowość ZU

Prawdziwy dialog – rozbrojenie napięć, wyjaśnienie sytuacji, umożliwienie bezpośredniej komunikacji wewnątrz jednostek i pomiędzy nimi. Społeczność UW (bez względu jak bardzo się staramy – czuje się niedoinformowana)

Przejsie do **myślenia poza interesem własnym** - zrozumienie sytuacji innych (typów użytkowników i innych jednostek) – czas spędzony na wspólnej pracy zawsze pozwala „dochodzić do zgody”

Architektura jest „obiektywna” – budynek jest konkretem, którego kreowanie i zasiedlenie wymusza przekroczenia starych, często niefunkcyjnych sposobów myślenia (przypadek bibliotek). I to nie tylko o przestrzeni, ale o Uniwersytecie generalnie – jego funkcji, roli i rozwoju.

Niebanalna integracja (regularność spotkań, wspólna wiedza, wspólne „fronty”) - ale też **po prostu dobre pomysły i sensowne funkcje.**

Wyzwania

Praca w sytuacji nieoznaczoności: powody zblokowań – model dzielenia kosztów, brak zaufania, arbitralność końcowych decyzji, nie-responsywność konserwatora, „zaszłości”, ZU czuje się pozorne, decyzja o ulokowaniu jednostek jest „dana” a nie dyskutowana. Klincz podstawowy: czekanie na Rektora (paradoks)

Wypracowanie i dzielenie się argumentami/uzasadnieniami dla decyzji, które są wyjściowe dla pracy ZU (dlaczego my mamy tam być? Dlaczego chcemy muzeum?)

Obszarów dyskusji o inwestycjach w ramach PW nie można „wydzielić” z dyskusji o infrastrukturze UW generalnie. **System naczyń połączonych.**

Podsumowanie. Szanse

Wyposażona w dane społeczność UW umie **wypracować rozwiązania optymalne z poziomu uczelni** (logika kampusu). Informowanie - nawet o tym, że sytuacja jest z różnych powodów niepewna – jest zawsze lepsza dla nastrojów i zaangażowania niż zwlekanie do momentu „ostatecznych” ustaleń.

Wypracowujemy **unikatową metodę pracy** społeczności, badaczy społecznych i architektów – to ciekawy wkład UW w dotąd zaniedbane, nieopisane z poziomu „meta” pole procesów inwestycyjnych na uczelniach.

UNIwersytet
Warszawski

Dziękuję za uwagę

Aleksandra Gołdys

a.goldys@uw.edu.pl